

MIRHI-MASAKA SINT-TRUDO SOLIDAIR

Ondersteunt de projecten van *Les filles de la résurrection in Rwanda en Congo*

„God is ons vergeten, menen vele armen in Rwanda en Oost-Congo. De aanwezigheid van onze zusters in dorpen waar het barslecht gaat, is een sterk teken van verbondenheid”, zegt zuster Hannah GEYSSENS.



Les filles de la résurrection zijn actief in vormingscentra voor vrouwen, materniteiten en het onderwijs. © Sint-Trudo Solidair

Elien LOOBUYCK

In de ontvangstruimte van de Brugse Sint-Trudoabdij halen zuster Hannah GEYSSENS en zuster Caritas VAN HOUTD van de orde van het Heilig Graf foto's boven van een reis die ze in 2016 maakten naar hun Rwandese en Congoese medezusters. „We willen met benefietacties de sociale projecten daar steunen”, klinkt het.

De gemeenschap Les filles de la résurrection werd in 1965 in Oost-Congo opgericht door de zusters van het Heilig Graf van Turnhout. „In de armen ontmoeten ze Jezus en door hen te dienen, bouwen ze zijn verzezen lichaam op”, zegt zuster Hannah Geysens. „Wetende dat elke dag de laatste kan zijn – een aantal zusters werd vermoord tijdens de genocide in 1994 – leven ze echt vanuit hun geloof in de verrijzenis dat de dood niet het einde is”, vult zuster Caritas Van Houtd aan.

Ooit was de orde van het Heilig Graf voornamelijk westers, nu is de verhouding omgekeerd. „In Europa zijn we nog met 65 zusters, in vijf priorijen. In Rwanda en Congo daarentegen tellen we bijna 300 zusters, in twee priorijen”, zegt zuster Hannah. „Het toont de dynamiek van onze gemeenschap aan. Voorheen leerden de Rwandese en Congoese zusters van ons, nu leren wij van hen wat het betekent de verrijzenisspiritualiteit te beleven in barre omstandigheden, van dag tot dag te leven en te vertrouwen op de voorzienigheid. Zij mogen met onze eeuwenoude spiritualiteit een nieuwe, eigen weg gaan.”

De Vlaamse zusters voelen zich met hun Afrikaanse medezusters solidair in kwetsbaarheid. „Zij zijn kwetsbaar door de ellendige situatie waarin ze leven”,

legt zuster Hannah uit. „Wij zijn kwetsbaar doordat we ouder en kleinschaliger worden. Ondanks onze gedeelde breekbaarheid mogen we getuigen zijn van de hoop.”

Hoop vinden in kwetsbaarheid is dan ook het thema van het kunstproject dat de zusters van 6 tot 8 juli organiseren in het Manna Kunsthuis in Brugge ten voordele van de sociale projecten in Mirhi en Masaka, de centra van de priorijen in Congo en Rwanda. Al tien jaar lang lanceert de werk-

groep Mirhi-Masaka Sint-Trudo Solidair jaarlijks een benefietactie. Zuster Hannah: „Dankzij voorgaande projecten kon zowel in Congo als in Rwanda een alfabetiseringscentrum worden opgericht. Vrouwen krijgen er algemene vorming en leren er schrijven en naaien, zodat ze weerbaarder in het leven kunnen staan. Enkele jaren geleden sponsorden we de bouw van een waterkrachtcentrale in Mirhi om het sociale centrum, de maalderij en de naburige scholen van elektriciteit te voorzien. Vorig jaar werd met het ingezamelde geld een school ingericht en een terreinwagen aangekocht.”

„Nadat we van een kunstenaar een werkstuk hadden gekregen, ontstond in de werkgroep het idee een kunstverkoop te organiseren met als thema *Hoop vinden in kwetsbaarheid*”, vervolgt zuster

Hannah. „Vijfenvestig kunstenaars waren bereid om in juli 65 werken voor te stellen. Ook twee klassen van het Technisch Instituut Heilige Familie in Brugge bogen zich over het onderwerp.”

De zuster toont op een kaartje een vrouwenrug die een leerling maakte uit gedroogde papiermaché. „Hier zie je breekbaarheid en draagkracht, samengebracht in de rug van een vrouw”,

„Het duurde even voor ik door de ellende heen kon kijken”

vat zuster Hannah samen. Ze wijst ook op de ondertitel van het kunstproject, *Over de weerbaarheid van de Afrikaanse vrouw*. „De kracht van de Afrikaanse vrouwen is opmerkelijk”, zegt zuster Caritas.

„Ze torsen kilo's bananen op het hoofd en hun betekenis in de samenleving is onschatbaar.”

Een fotoboek doorbladerend halen de zusters herinneringen op. Zuster Hannah kijkt op naar de manier waarop de Afrikaanse zusters werken voor en met de arme bevolking. „Ze respecteren cultuur en gewoonten en organiseren zich op eigen wijze. Met onze westerse redelijkheid vragen we ons soms af of ze bepaalde kwesties niet beter anders zouden oplossen, maar ze kiezen voor een duurzame aanpak die doeltreffend blijkt.”

De zusters trekken rond in de dorpen en nodigen moeders uit om eenmaal daags langs te komen met hun ondervoede kinderen. De moeders krijgen dan vorming en leren hoe ze *bouillie*, een voedzame drank, voor hun kinderen kunnen maken. „Daar in Congo en Rwanda gebeuren prachtige dingen,” bevestigt zuster Hannah, „maar het duurde even voor ik de neerslachtigheid naast me kon neerleggen en door de ellende en het gebrek het mooie, het leven en de zorg kon zien.” Zuster Caritas werd geraakt door de vreugde, de spontaniteit, de hartelijkheid en de gastvrijheid van de zusters, „ondanks het lijden, dat ze nochtans bewust meedragen”. „Die vreugde komt voort uit hun vertrouwen”, meent zuster Hannah. „Ze berekenen veel minder dan wij. Ze vragen zich bijvoorbeeld niet af of het wel haalbaar is om voor zo veel ondervoede en arme kinderen en wezen te zorgen. Ze doen het gewoon, vanuit het diepe besef dat ieder mensenleven waardevol en belangrijk is.”



Zusters Caritas (links) en Hannah (rechts) te gast bij Les filles de la résurrection. © Sint-Trudo Solidair

Meer op www.sint-trudo-solidair.be.